

השיחה השבועית

מפי הרב אפרים כחלון שליט"א

מסעי

הרב אפרים כחלון שליט"א
RabbiEfraim@BeEzratHaShem.org

פְּרִשֶׁת מַסְעִי הַלְקַח מֵהָרוּצֵחַ

רוּצֵחַ בְּשׁוֹגֵג

בְּפְרִשֶׁת הַשְּׁבוּעַ אֲנַחְנוּ לומדים על רוּצֵחַ בְּשׁוֹגֵג שְׁצָרִיךְ לְגַלוֹת לְעִיר מְקֻלָּט, וְהַתּוֹרָה אוֹמֶרֶת "וְהֵצִילוּ הָעֵדָה אֶת הָרוּצֵחַ מִיַּד גֹּאֵל הַדָּם וְהֵשִׁיבוּ אֹתוֹ הָעֵדָה אֶל עִיר מְקֻלָּטוֹ אֲשֶׁר נָס שָׁמָּה וַיֵּשֶׁב בָּהּ עַד מוֹת הַכֹּהֵן הַגָּדֹל אֲשֶׁר מָשַׁח אֹתוֹ בְּשֶׁמֶן הַקֹּדֶשׁ" (במדבר לה, כה), זֹאת אוֹמֶרֶת כָּל זְמַן שֶׁהַכֹּהֵן הַגָּדֹל חֵי, הוּא לֹא יָכוֹל לְצִאתָּה, כִּי גֹאֵל הַדָּם - קְרוֹב הַמִּשְׁפָּחָה שֶׁל אוֹתוֹ אֶחָד שֶׁהוּא רָצַח, יָכוֹל לְהֵרֵג אוֹתוֹ. לָכֵן הוּא חַיֵּב לְהִשָּׁאֵר שָׁם.

הַמִּשְׁנָה (מכות דף יא ע"א) כּוֹתֶבֶת, שֶׁמִּכּוּן שֶׁהִמִּיתָה שֶׁל הַכֹּהֵן הַגָּדֹל הִיָּתָה הִיִּצִיאוֹהָ לְחֵרוֹת שֶׁל הָרוּצֵחַ בְּשׁוֹגֵג מַעִיר מְקֻלָּט, לְפִיכָךְ אֲמוּתִיָּהֵן שֶׁל הַכֹּהֲנִים הָיוּ מְסַפְּקוֹת לָהֶם מַחֲיָה וְכִסּוּת כְּדִי שֶׁלֹּא יִתְפַּלְּלוּ עַל בְּנֵיהֶן שְׂיָמוּתוֹ. הָאֲמָהוּת שֶׁל הַכֹּהֲנִים הַגָּדוֹלִים הָיוּ הַסְּפָקוֹת הָרָאשִׁיּוֹת לְבִגְדִים וּמִזוֹן בְּשָׁבִיל אוֹתָם הָרוּצָחִים בְּשׁוֹגֵג. וְכָל זֶה כְּדִי שֶׁלֹּא יִתְפַּלְּלוּ עַל הַבֵּן שְׂיָמוּתוֹ.

הַשְׁחָר

רוֹאִים פֶּה דְּבָר נִפְלֵא. הָרִי מְדַבֵּר כָּאֵן בְּאָדָם שֶׁהוּא לֹא הָכִי צְדִיק וְהַגּוֹן, כִּי לְמִרוֹת שֶׁהוּא רָצַח בְּשׁוֹגֵג, הָרִי מְגַלְגָּלִים זְכוֹת עַל יָדֵי זִכְאִי וְחוּבָה עַל יָדֵי חַיֵּב (שבת דף לה ע"א, וּבִירוּשָׁלַי סְנֵהֲדִרִין פֶּרֶק י הַלְכָה ב), וְאִם מִשְׁמִים גִּלְגְּלוּ אֶת זֶה עַל יְדוֹ סִימֵן שֶׁהוּא חַיֵּב,

הלֵקֶח מֵהָרוֹצֵחַ

בְּמִיָּחָד בְּעֲנִינִים שֶׁל בֵּין אָדָם לַחֲבֵרוֹ, שֶׁהָרִיתָ הַתְּגִלְגָּלָה עַל יָדוֹ תִּקְלָה נֹרָאָה שֶׁכְּזוֹ שֶׁל הָרִיגַת אָדָם. וּשְׁאִיפַת חַיִּיו הִיא שֶׁהִכְהֵן הַגְּדוֹל כְּכֹר יָמוֹת, שֶׁהוּא יוֹכֵל לָצֵאת מִבֵּית הָאֲסוּרִים הַזֶּה. בְּכָל בְּרָכָה בְּתַפִּלַּת שְׁמוֹנֶה עָשָׂרָה הוּא מְחַפֵּשׁ אֵיךְ לְקַשֵּׁר אֶת זֶה שֶׁהִכְהֵן הַגְּדוֹל יָמוֹת: "אַתָּה חוֹנֵן לְאָדָם דַּעַת" - יְהִי רָצוֹן שֶׁהִכְהֵן הַגְּדוֹל יֶאֱבֹד עֲצָמוֹ לְדַעַת. "הַשִּׁיבֵנו אֲבִינוֹ" - יְהִי רָצוֹן שֶׁתְּשִׁיב אוֹתִי לְבֵיתִי וְהִכְהֵן הַגְּדוֹל יָמוֹת. "רַפְּאֵנוּ" - כָּלֵם חוּץ מֵהִכְהֵן הַגְּדוֹל שֶׁיִּקְבֵּל מַחֲלָה וְלֹא יִתְרַפֵּא. וּפְתָאוֹם כְּשֶׁהָאָמָא שֶׁל הִכְהֵן הַגְּדוֹל בָּאָה וְנוֹתֶנֶת לוֹ אֶכֶל, וְהוּא יוֹדֵעַ שֶׁזֶּה כִּדִּי שֶׁהוּא לֹא יִתְפַּלֵּל שֶׁהֵבֵן שָׁלָה יָמוֹת, זֶה עוֹזֵר, הוּא מוֹכֵן לִהְיוֹת אֲסִיר בְּעִיר מְקֻלָּט בְּזִכּוֹת כַּמָּה מְנוֹת וּבְגָדִים שֶׁהִיא מְבִיאָה לוֹ.

אֲנַחְנוּ רוֹאִים מִכָּאן דְּבָר מְפֹלָא: כַּמָּה גְּדוֹל כֹּחַ הַשַּׁחַד, "כִּי הַשַּׁחַד יַעֲזֹר עֵינֵי חֲכָמִים וְיִסְלֹף דְּבָרֵי צְדִיקִים" (דְּבָרִים טז, יט). אַתָּה נוֹתֵן לוֹ כַּמָּה שְׁקָלִים, לְחַמְנִיָּה בְּשֶׁקֶל וְשׁוֹקוֹ בְּשֶׁתִּי שְׁקָל - קִנִּיתָ אוֹתוֹ. זֶה מֶה שֶׁאָמַר שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ: "אִם רָעַב שֶׁנֶּאֱדָה הָאֲכִלְהוּ לֶחֶם וְאִם צָמָא הִשְׁקִהוּ מַיִם כִּי גִחָלִים אַתָּה חֹתֵה עַל רֹאשׁוֹ וְהִ' יִשְׁלֵם לָךְ" (מְשָׁלִי כה, כא - כב).

הַנִּיצוּץ הַיְּהוּדִי

וּבִבְאֻמַּת זוֹ לֹא רַק נִקְדַּת הַשַּׁחַד, אֲלָא גַם יְדִיעַת הַתּוֹרָה בְּנִיצוּץ הַיְּהוּדִי הָאֱלֹקִי, שֶׁלֹּא יַחְזִיר רָעָה תַּחַת טוֹבָה. אָדָם שֶׁמְחַזֵּיר רָעָה תַּחַת טוֹבָה, שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ מְקַלֵּל אוֹתוֹ בְּקִלְלָה הַכִּי נֹרְאִית: "לֹא תִמּוּשׁ רָעָה מִבֵּיתוֹ" (מְשָׁלִי יז, יג), וְגַם אָדָם כְּזֶה שֶׁהוּא לֹא הִגּוֹן יוֹדֵעַ לְהַכִּיר טוֹבָה.

אֶת הַנִּקְדָּה הַזֶּה צָרִיךְ לְזַכֵּר כָּל מִי שֶׁעוֹסֵק בְּקִרְבּוֹ רְחוּקִים. יֵשׁ בְּכָל יְהוּדִי נִיצוּץ אֱלֹקִי (עֵינִן שׁו"ת דְּבָרֵי יִצְחָק אֲוֵרַח חַיִּים סִימָן רו

פֶּרֶשֶׁת מַסְעִי

אות ה), וְיִשְׂרָאֵל אָף עַל פִּי שְׁחָטָא יִשְׂרָאֵל הוּא (סנהדרין דף מד ע"א),
וְאָסוּר לָנוּ לְהִתְיָאֵשׁ מִשּׁוּם יְהוּדֵי מְלַחֲחִזְרֵי בִתְשׁוּבָה.

לֹא מִזְמַן שְׁמַעְתִּי סְפּוּר עַל יְהוּדֵי אֶחָד מִסֶּכֶן, רְחוֹק מִתּוֹרָה וּמִצְוֹת,
הַעֲבוּדָה שְׁלוֹ הִיְתָה, לֹא לָלֶכֶת אַרְבַּע אַמּוֹת בְּלִי 'נְטִילַת יָדַי' -
כָּל הַיּוֹם גּוֹנֵב. הוּא הִתְקַדֵּם 'בַּעֲבוּדָתוֹ' עַד שֶׁהוּא נִהְיָה הַגָּנָב
מִסְפָּר אֶחָד שֶׁל מְכוּנִיּוֹת יִקְרָה.

יוֹם אֶחָד הוּא עוֹבֵר וְרוֹאֶה מְכוּנִית חֲדָשָׁה חוֹנָה וְהִיא 'קוֹרֶצֶת'
לוֹ. הוּא בְּזִרְיוֹת פָּרִץ אֶת הַמְכוּנִית, הַצֵּלִיחַ לְהַנִּיעַ אוֹתָהּ וְנִסַּע
מִהַמָּקוֹם. תוֹךְ כֵּדִי נִסִּיעָה הוּא מְסַתְּפֵל וְרוֹאֶה מֵאַחֲרָיו בְּמוֹשָׁב
תִּינוּק, הַהוּרִים שֶׁכָּחוּ אֶת הַתִּינוּק בְּרֶכֶב. הוּא מְסַתְּפֵל וְרוֹאֶה
שֶׁהַתִּינוּק אֵבֶד אֶת הַהֶכְרָה מֵרֵב חֵם. הוּא הִחְלִיט לְהַצִּיל אֶת
הַתִּינוּק. הוּא נִסַּע בְּמַהֲרָה לְבֵית הַחוּלִים וְהַכְּנִיס אוֹתוֹ לְטַפּוּל
נִמְרָץ. בֵּינָתִים מִבֵּית הַחוּלִים יָצְרוּ קֶשֶׁר עִם הַמִּשְׁטָרָה וְאַתְרוּ
אֶת הַהוּרִים לְפִי מִסְפָּר הָרֶכֶב. הַהוּרִים - זוג חֲרָדִים - הִגִּיעוּ
לְבֵית הַחוּלִים וְרוֹאִים שֶׁהֵילֵךְ חֹזֵר לְהֶכְרָה, הֵם רוֹצִים לְהוֹדוֹת
לְמִידְעָנוּ הַגָּנָב.

הַגָּנָב רַק מְחַכֶּה לְבָרוּחַ מִהַמָּקוֹם, אֲבָל הַהוּרִים לֹא נוֹתְנִים לוֹ
לָלֶכֶת לְפָנָי שְׁמַצִּידִים אוֹתוֹ בְּאַרוּחָה וְלוֹקָחִים מִמֶּנּוּ אֶת מִסְפָּר
הַטֵּלְפוֹן שְׁלוֹ.

אַחֲרֵי שְׁבוּעַ שֶׁל טַפּוּלִים וּבְדִיקוֹת, הַתִּינוּק יוֹצֵא מִבֵּית הַחוּלִים.
הֵם מְחַלִּיטִים בְּשִׁבְתָּ לַעֲשׂוֹת מְסַבֵּת הוֹדָיָה, קְדוּשַׁת גָּדוֹל בְּבֵית
הַכְּנֶסֶת עַל נֶס הַהֶצְלָה, וְכַמוֹכֵן מִזְמִינִים אֶת חֲתָן הַשְּׂמִיחָה הַגָּנָב,
שִׁיתְּאָרַח אֲצִלָּם כָּל הַשָּׁבָת.

כָּל הַשָּׁבָת כָּל בְּנֵי הַמִּשְׁפָּחָה מְבָרְכִים וּמְשַׁבְּחִים אֶת הַגָּנָב, וְהוּא
לֹא יוֹדֵעַ מַה לַּעֲשׂוֹת עִם עֲצָמוֹ, כָּלֵם מְחַבְּקִים אוֹתוֹ, לוֹחֲצִים לוֹ
אֶת הַיָּד: "אַשְׁרִיָּה, אֵתָהּ יוֹדֵעַ מַה עָשִׂיתָ? הַצֵּלָתָ תִּינוּק יְהוּדִי,

הלֵקֶח מֵהַרוֹצֵחַ

כָּל הַמַּצִּיל נַפְשׁ אַחַת מִיִּשְׂרָאֵל כָּאֵלוּ קַיִם עוֹלָם מָלֵא" (סנהדרין דף לו ע"א). קָנוּ לוֹ פְּתִיחַת הַהֵיכָל בְּבֵית הַכֶּנֶסֶת, עָלֶיהָ לַתּוֹרָה, בְּקִדּוּשׁ הַרִימוּ אוֹתוֹ עַל הַכְּתָפִים כְּמוֹ חֲתָן בַּר מִצְוָה, זָרְקוּ עָלָיו סְכָרִיּוֹת.

בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת, הָאָבָא אוֹמֵר לוֹ: "הָרַב שְׁלִי הוּא אֶחָד מִגְדוּלֵי הַדּוֹר, הוּא שֹׁמֵעַ שְׁאֵתָה הַצֵּלָתָ אֶת הַבֵּן שְׁלִי וְהוּא רוֹצֵחַ לִפְגַּשׁ אוֹתְךָ", הוּא הַסִּכִּים. הִגִּיעוּ לָרַב. הָרַב כָּבַד אוֹתוֹ מְאֹד, וְהוּא נִדְּהָם מִהַפְּשָׁטוֹת וְהִקְדִּישָׁה שֶׁל הָרַב, וּבִקֵּשׁ לְדַבֵּר עִם הָרַב בִּיחִידוֹת. כְּשֶׁכֵּלֵם יָצְאוּ הוּא סִפֵּר לָרַב מֶה בְּאֵמַת הֵיטָה כּוֹנֵנָתוֹ: "אֲנִי גֻנֵּב מְכוֹנִיּוֹת. גַּם אֶת הַמְכוֹנִיּוֹת שֶׁל הַמִּשְׁפָּחָה הַנִּפְלְאָה הַזֹּאת תְּכַנְנֵתִי לְגֻנֵּב, לֹא יִדְעֵתִי בְּכָלֵל שֵׁשׁ יָלָד בְּמְכוֹנִיּוֹת, כִּכָּה זֶה יָצָא, וְלָכֵן אֲנִי לֹא רוֹצֵחַ לְשִׁקֵּר לָרַב. לֹא מִגִּיעַ לִי כָּל הַכְּבוֹד הַזֶּה". הָרַב חִיָּךְ וְאָמַר לוֹ: "אַתָּה הַתְּכוֹנֵנֶת לְגֻנֵּב, אֲבָל ה' יִתְפָּרֵךְ הַפְּרִיעַ לָךְ בְּמִלְאָכָה, וְהַפֵּךְ לָךְ אֶת הָעֲבֵרָה לְמִצְוָה. אַתָּה חַיֵּב לְהַגִּיד לִי אֵיזוֹ מִצְוָה עָשִׂיתָ שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא גִלְגַּל לְיָדְךָ זְכוּת כְּזוֹ גְדוּלָּה?", הִגֵּנֵב חוֹשֵׁב וְחוֹשֵׁב וְלֹא מוֹצֵא שׁוּם מִצְוָה. וְהָרַב דּוֹחֵק בּוֹ: תִּזְכֹּר בְּאֵיזוֹ מִצְוָה אוֹ מַעֲשֵׂה טוֹב שֶׁעָשִׂיתָ. וְהִגֵּנֵב מִתְעַקֵּשׁ: "אֲנִי לֹא עוֹשֶׂה מִצְוֹת, אֲנִי רַק גֻּנֵּב, זֶה מֶה שֶׁאֲנִי יוֹדֵעַ לַעֲשׂוֹת מִגִּיל שֵׁשׁ, אֲבָל אוֹלִי יֵשׁ דָּבָר אֶחָד שֶׁאֲנִי 'הַגּוֹן' בּוֹ, שֶׁקִּבַּלְתִּי עַל עַצְמִי שֶׁבְּכָל רֶכֶב שֶׁאֲנִי גֻנֵּב, אֲנִי מַחְזִיר לַבְּעָלִים אֶת כָּל הַמִּסְמָכִים בְּדָאָר בְּעֵלוֹם שֵׁם, כִּי אֶת הָרֶכֶב הַבְּטוּחַ מְשַׁלֵּם אֲזִי לֹא אֶכְפֵּת לִי, אֲבָל אֶת הַמִּסְמָכִים בְּרֶכֶב אֲנִי לֹא צָרִיךְ, אֲזִי לְמָה שֶׁבַעַל הָרֶכֶב יִצְטָעֵר?" הָרַב חִיָּךְ וְאָמַר לוֹ: "זוֹ הַמִּצְוָה שֶׁהוֹבִילָה אוֹתְךָ לְמִצְוָה שֶׁל הַצֵּלָת נַפְשׁוֹת, וּמִצְוָה גּוֹרֶרֶת מִצְוָה" (אבות פרק ד' משנה ב').

אַחֲרֵי אוֹתוֹ סִפֵּר הִגֵּנֵב חֲזָר בְּתִשׁוּבָה. הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹמֵר לָעַם יִשְׂרָאֵל: "תִּפְתָּחוּ לִי פֶתַח כְּפֶתַחוֹ שֶׁל מַחֲטָה, וְאֲנִי אֶפְתַּח לָכֶם פֶּתַח כְּפֶתַחוֹ שֶׁל אוֹלָם" (עיינן מדרש רבה שיר השירים פרשה ה' סימן ב').

פְּרִשֶׁת מַסְעִי

ובמדרש תנחומא פרשת תולדות סימן יח), תתחילו ללבות את הנציץ היהודי, אני כבר אמשוך לעזר לכם.

תַּפְּלָה מִמַּעַמְקֵי הַלֵּב

רעיון נוסף אנחנו לומדים מהענין הזה: עד כמה גדול כח התפלה אפלו של רוצח, שהתפלה שלו שבוקעת ממעמקי הלב "הוציאה ממסגר נפשי" (תהילים קמב, ח), יכולה להשפיע ולהרג את הכהן הגדול. וכשהאמא של הכהן הגדול נותנת לו אכל, גם אם הוא מתפלל הוא כבר לא יתפלל ממעמקי הלב. כמה גדול כח תפלה אמיתית ממעמקי הלב, "קרוב ה' לֵכָּל לִקְרָאוֹ לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאָהוּ בְּאֵמֶת" (תהילים קמה, יח).

"אֲשֶׁר מֵשַׁח אֹתוֹ"

וכשנקרא את הפסוקים נראה שלא כל כהן גדול שמת בימיו משחרר את הרוצח בשגגה מעיר מקלט, שהרי הכתוב אומר "עד מות הכהן הגדל אשר משח אותו בשמן הקדש" (במדבר לה, כה), ושואלת הגמרא (מכות דף יא ע"ב) מה זה "אשר משח אותו", וכי הוא מושחו? אלא זה שנמשח בימיו. והינו שרק כהן חדש שמנו אותו ומשחו אותו בשמן המשחה באותו הזמן, אם הוא ימות הוא יוצא מעיר מקלט.

רַבִּי מֵאִיר שְׁמֻחָה וְאִיסָר הָרֵאֵל

הגאון רבי מאיר שמוחה מדוינסק וצ"ל היה יהודי קדוש. איסר הראל, 'ראש המוסד', גדל בעיר הזו עם משפחתו. והוא מתאר

הלֵקֶח מֵהָרוֹצֵחַ

בְּסִפְרוֹ 'בְּטָחוֹן וְדְמוּקְרָטִיָּה' מֵאֲרָע מִדֵּהִים וּמִסְעִיר. הוּא כּוֹתֵב כִּי בַחֲרָף אֶחָד גָּשׁוּם מְאֹד עָלָה הַנֶּהָר הַמְקוּמִי עַל גְּדוּתָיו, וְהִיתָה סִכְנָה גְּדוּלָּה שֶׁהַמִּים יִפְרְצוּ אֶת הַסֵּכֶר וַיִּצִּיפוּ אֶת הָעִיר. לְדַבְּרוֹ, רַב הָעִיר, הָרַב מֵאִיר שְׁמַחָה, הַתְּפִלָּל לְאַלְקִים וּבִקֵּשׁ רַחֲמִים עַל תּוֹשְׁבֵי הָעִיר. כְּעֶבֶר זֶמֶן קָצֵר הִחֲלוּ הַמִּים לִשְׁקַע, וְהָעִיר נִצְלָה. לְצַעֲרָנוּ הוּא נִשְׁאַר חֲלוֹנִי, וְהֵגֵס הַמַּפְעִים הֵזָה לֹא עֶזֶר לוֹ לַחֲזֹר בְּתִשׁוּבָה.

הַחֲשָׁבוֹן הַמְדֻקְדָּק

וְהַגָּאוֹן הֵזָה רַבִּי מֵאִיר שְׁמַחָה, שׁוֹאֵל בְּסִפְרוֹ 'מִשֵּׁן חֲכָמָה' עַל הַתּוֹרָה (פֶּרֶשׁת מִסְעֵי פֶרֶק לֵה פִסּוּק כ"ה) לָמָּה הַתּוֹרָה מְשַׁתְּמָשֶׁת בַּלְשׁוֹן "אֲשֶׁר מָשַׁח אֹתוֹ בְּשֶׁמֶן הַקֹּדֶשׁ", וְכִי הָרוֹצֵחַ מָשַׁח אֶת הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל בְּשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה? הַתּוֹרָה הִיתָה יְכוּלָּה לִכְתֹּב בְּאֶפֶן פָּשׁוּט "אֲשֶׁר נִמְשַׁח בְּשֶׁמֶן הַקֹּדֶשׁ"!

וּמִבָּאֵר, שֶׁבְּאַמַּת הָרוֹצֵחַ הוּא זֶה שֶׁמָּשַׁח אֶת הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל, כִּי לִפְנֵי שֶׁהָרוֹצֵחַ רָצַח, וְלִפְנֵי שֶׁהִכִּהֵן הַגָּדוֹל מִתְמַנֶּה בְּכֻלּוֹ, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לּוֹקֵחַ אֶת כָּל מְכֻלּוֹ הָעֲנִיָּנִים בְּחֲשָׁבוֹן בְּאֶפֶן הַבֵּא: מְגִיעַ הַזֶּמֶן לְבַחֵר כֹּהֵן גָּדוֹל, יֵשׁ כִּמָּה מַעֲמָדִים, יֵשׁ כֹּהֵן גָּדוֹל מְבֹגֵר וְיֵשׁ צָעִיר, כָּלֵם רוֹצִים אֶת הַתְּפִקִּיד הַנִּכְסָף, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְמַנֶּה אֶת אוֹתוֹ כֹּהֵן שֶׁנִּשְׁאַר לוֹ סֵךְ שָׁנִים לַחַיּוֹת בְּדִיוֹק לִפִּי סֵךְ הַשָּׁנִים שֶׁמְגִיעַ לְרוֹצֵחַ בְּשׁוּגָה לַחַיּוֹת בְּעִיר הַמְקֻלָּט. שֶׁכֵּן כָּל רוֹצֵחַ בְּשׁוּגָה יֵשׁ דְּרָגוֹת גַּם בְּשׁוּגָה עֲצָמוֹ: יֵשׁ שׁוּגָה קְרוֹב לְמִזִּיד (עֵיין בְּבֹא קִמָּא דָּף ל"ב ע"ב), בְּאֶפֶן שֶׁהוּא הִיָּה יְכוּל יוֹתֵר לְהִזְהַר, וְיֵשׁ שׁוּגָה קְרוֹב לְאַגֵּס (עֵיין בִּים שֶׁל שְׁלֹמֹה מִסַּכַּת בְּבֹא קִמָּא פֶרֶק ח סִימָן כ'), שֶׁהוּא נִזְהָר כִּמָּה שֶׁהוּא יְכוּל וּבְכָל אֶפֶן יִצְאָה הַתְּקָלָה עַל יָדוֹ. הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא חוֹקֵר כָּלִיּוֹת וְלֵב, הוּא יוֹדֵעַ בְּדִיוֹק כִּמָּה שָׁנִים מְגִיעוֹת

פְּרִשֶׁת מַסְעִי

לְאוֹתוֹ הָרוּצֵחַ בְּשׁוֹגֵג לְשֶׁבֶת בְּעִיר הַמִּקְלָט, וּלְפִי זֶה הוּא מִמֶּנָּה אֶת הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל שֶׁנִּשְׁאַר לוֹ בְּדִיוק סֵךְ שָׁנִים כָּאֵלוֹ. לְאַחַר מוֹת הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל הוּא יוֹצֵא לַחֲפָשִׁי. וְזֶה שֶׁאָמַר הַכֹּתוּב "וַיֵּשֶׁב בָּהּ עַד מוֹת הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל אֲשֶׁר מָשַׁח אֹתוֹ בְּשֶׁמֶן הַקֹּדֶשׁ" - הָרוּצֵחַ עֲצָמוֹ מָשַׁח אוֹתוֹ! כִּי לְפִי כַּמוֹת הַשָּׁנִים שֶׁמַּגִּיעוֹת לְרוּצֵחַ לְשֶׁבֶת בְּעִיר הַמִּקְלָט, נִבְחַר אוֹתוֹ כֹּהֵן לִהְיוֹת כֹּהֵן גָּדוֹל.

הַמֶּשֶׁךְ הַחֲשׁוֹבֵן הַמִּפְּלֵא

וְהַחֲשׁוֹבֵן מִמֶּשֶׁיךְ לִהְיוֹת מִפְּלֵא: הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל מִתְמַנֶּה בְּדִיוק לְפִי הַשָּׁנִים שֶׁמַּגִּיעוֹת לְרוּצֵחַ בְּשׁוֹגֵג לְשֶׁבֶת בְּעִיר הַמִּקְלָט. הָרוּצֵחַ בְּשִׁגְגָה לֹא יִכּוֹל לְהִשְׁפִּיעַ בְּתַפְּלוֹתוֹ כִּי הוּא נִגּוּעַ וְהוּא לֹא מִתְפַּלֵּל בְּלֵב שָׁלֵם, כִּי לְאוֹתוֹ כֹּהֵן גָּדוֹל יֵשׁ גַּם אִמָּא, וְגַם הָאִמָּא מְשִׁנַּחֶת, כִּי צָרִיךְ אוֹתָהּ שֶׁתִּגְרַם שְׁאוֹתוֹ רוּצֵחַ לֹא יִתְפַּלֵּל, אוֹ לֹא יִתְפַּלֵּל מִעֲמָקֵי הַלֵּב לְצֵאת מִעִיר הַמִּקְלָט, לְפָנֶי שְׂיִמְצָה אֶת סֵךְ הַשָּׁנִים שֶׁמַּגִּיעַ לוֹ עַל פִּי מַעֲשָׂיו. וְכָל הַהֲשָׁנָה הַפְּרָטִית הַזֹּאת נִוְעָדָה בְּשִׁבְלֵי רוּצֵחַ. יֵשׁ הַשָּׁנָה פְּרָטִית גַּם לְרוּצְחִים, גַּם לְגִנָּבִים, אֲפֹלוּ לְגִנְבֵי מְכוּנִיּוֹת יֵשׁ הַשָּׁנָה פְּרָטִית מְתִי הוּא יִמָּצֵא יָלֵד בְּמְכוּנִית, וּמְכוּנִים אוֹתוֹ מִהַשְׁמִים שֶׁיִּפְרֹץ דּוֹקָא לְמְכוּנִית הַזֹּאת, וְהַסּוֹף הַמְדֻהֵם שֶׁהוּא חוֹזֵר בְּתִשׁוּבָה, כֹּל זֶה הַשָּׁנָה פְּרָטִית מִפְּלֵאָה.

"עַל פִּי ה' יִחַנו"

זֶה מֵה שֶׁאוֹמֶרֶת הַתּוֹרָה "עַל פִּי ה' יִסְעוּ וְעַל פִּי ה' יִחַנו" (במדבר ט, יח). כָּל אֶחָד וְאַחַת צָרִיכִים לְדַעַת, כָּל הַמַּסְעוֹת וְהַחֲנוּיּוֹת שֶׁלָּךְ בַּחַיִּים זֶה עַל פִּי ה', "מֵה" מַצְעֲדֵי גִבֹּר כּוֹנֵנוֹ" (תהילים לז, כג), הַכֹּל זֶה בְּרָצוֹן ה', בְּהִשָּׁנָה פְּרָטִית בְּדִיוק כְּפִי מֵה שֶׁמַּגִּיעַ לָךְ. יְהִי רָצוֹן שְׁנִזְכֶּה לַחַיּוֹת וּלְהִרְגִּישׁ אֶת הָאֱמוּנָה בְּהִשָּׁנָה פְּרָטִית אֲמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן.